

dog saaledes, at ingen Kommune kan faa refunderet et større Beløb end 10 pCt. af Kommunens samlede Udgift til den kommunale Hjelpekasse i Regnskabsaaet 1932—33 bortset fra Statstilskuddet.

For Fordeling af Oksekød i Henhold til denne Paragraf gælder i øvrigt de i § 6, sidste Stykke, anførte Bestemmelser.

Ved Lovforslagets 1. Behandling i *Folketinget* udtalte den socialdemokratiske Ordfører (*Einer Jensen*), at Lovforslaget var fremkommet efter Forhandlinger mellem Socialministeren og Venstre, og at han fandt de foreslaaede Understøttelser for ringe. Det vilde dog forhaabentlig lykkes ved Forhandlinger i Udvalget at opnaa Enighed med Hensyn til Understøttelsernes Størrelse. Ogsaa den radikale Ordfører (*Rager*) mente, at Understøttelsesbeløbene var lave, hvad der dog var en naturlig Følge af den økonomisk anspændte Situation i hele Samfundet. Ligesom Venstres Ordfører (*Søren P. Larsen*) anbefalede han Lovforslaget til villig Behandling i et Udvalg. De Konservative var villige til i Udvalg at drøfte Spørgsmaalet om Ydelse af Hjælp til vanskeligt stillede Medborgere, men deres Ordfører (*Christmas Møller*) krævede, inden Partiet tog endelig Stilling til Sagen, en Redegørelse fra Ministeriet for, hvorledes det vilde »skaffe Penge til Veje paa de mange Omraader, hvor Pengene i den kommende Tid skal skaffes til Veje.« Kommunisternes Ordfører (*Munch-Petersen*) betegnede Lovforslaget som et Nedskeringsforslag, der overgik de fleste af dem, man tidligere var blevet præsenteret for. Partiet vilde som Minimum kræve, at Satserne fra Loven af 23. Juni 1932 blev opretholdt, og ønskede desuden forskellige Forbedringer af denne Lovs Bestemmelser.

I Udvalget enedes et *Flertal* (Regeringspartierne og Venstre) om at indstille Lovforslaget til Vedtagelse med de foran, i Slutningen af Indledningen, omtalte Ændringer. De *socialdemokratiske* og *radikale Medlemmer* af Flertallet ledsagede denne Indstilling med en Beklagelse af, at det ikke var lykkedes at bringe Understøttelsessatserne i Overensstemmelse med den forsikringsmæssige Understøttelse, som man havde maattet nøjes med en Forhøjelse af Understøttelsen for Ikke-Forsørgere fra Halvdelen til to Trediedele af Arbejdsløshedskassens ugentlige Understøttelse, og for at opnaa denne Indrømmelse havde man maattet gaa med til en Forøgelse af Arbejdsløshedskassernes Bidrag fra 25 til 30 Ø. ugentlig pr. Medlem. Det erkendtes dog, at Lovforslaget havde den betydelige Fordel fremfor Loven af 23. Juni 1932, at det nu blev en Ret for de forsikrede Arbejdere at oppebære Lovens